

Hoofdstuk 1:

JOK

Hij draait het steegje in en gooit zijn fiets haastig tegen de muur. Ja hoor, ze staat er nog te wachten.

‘Oef,’ zegt hij.

‘Je bent laat,’ zegt zij.

Hij antwoordt niet, maar neemt haar in zijn armen, kust haar vol op de mond.

‘Mmm,’ doet ze. Zoals altijd wanneer ze een tong draaien.

‘Jok en Jak,’ fluistert hij in haar oor.

‘Zeker weten!’ Ze lacht klaterend, als een watervalletje in de Ardennen. Ze is een goeie, Jaklien. Zonder haar zou hij hier niet zijn, nu. Neen, dan lag hij nog thuis in bed, zich afvragend of hij vandaag zou gaan. Naar school. Pfff. Jak bestuurt hem wat, dat heeft hij graag. Nee, hij is geen sloef, hij kent gewoon zichzelf. Zonder haar heeft het echt geen zin. Hij zegt het haar en ze drukt zich tegen hem aan. Hij voelt haar warmte.

Thuis was het koud, toen hij opstond. Ma was al weg, met de kleine Tessa. Zijn zus, maar niet echt. Ze is gemaakt door een andere dan pa. Pa is dood. Niet gewoon dood. *Niet aan denken*. Op de tafel lag een grote bruine vlek verstilde koffie. Tussen de kruimels en de stukken korst, die Tes, zoals altijd, van haar boterham losgerukt had, stond een grote kop met resten cornflakes en wat drabbig melk, midden in een klodder gemorste confituur. Op het aanrecht lagen her en der wat aangekoekte borden van gisteren, naast het olieachtige water in de gootsteen, waar een lege kom op rondreef. Er lag alweer een briefje op tafel: ‘Joachim, ruim jij af? xxx Ma.’

Ja deuh, dacht Jok, ik ben al laat genoeg. Hij zou tijdens de pauze in school wel iets bietsen, dus eten sloeg hij maar over.

‘Ik heb een croissant voor je mee.’

Hij schrikt ervan. Die meid kan gedachten lezen. Goed griezelig.

‘Je bent er niet bij vandaag.’

Ze propt het zakje met de koek in zijn jaszak naast het groene klompje dat er al in zat. Hij betast het brokje even en kijkt haar dan onderzoekend aan.

‘Ik heb het wel gevoeld,’ zegt ze streng, perst haar lippen op elkaar.

‘Wat?’ vraagt hij.

‘De wiet,’ zegt Jaklien, ‘in het zilverpapier.’ Je moet je niet van den domme houden.’

‘Oké, ik lieg er niet voor. Jij gelijk.’

‘Overdrijf maar niet hé makker, hou je maar wat in. Tenzij je wil dat ik *off* ga.’

Even kijkt ze nog kwaad, maar dan verzacht het strakke lijntje om haar mond. Hij weet dat hij nu beter zwijgt.

‘Ik moet er vandoor Jok. ’t Zal gaan bellen.’

Ze kust hem en rent het steegje uit, terwijl ze nog meegeeft: ‘Hou het in de hand, Jok. En naar de les. Niet blijven hangen.’

‘Ja ma,’ roept hij terug en ze lacht.

Ze is weg. Hij springt op zijn fiets, perst er een spurtje uit en ziet haar nog net de schoolpoort binnenrennen. Derek ook, achter haar aan. Dat bederft zijn humeur, hij had hem beter niet gezien, *mothefucka*.

Derek moet niet denken dat hij meer is dan Jok, omdat hij, Derek, naar het aso gaat, met Jaklien. Nee, niet mét. Jak gaat niet met Derek, niet meer. Oké, Jok moest naar het bso, naar de school aan de andere kant van de spoorweg. En dan? Ach, Jaklien die weet het wel, Jok is niet dom. Verre van. Daar heeft het niets mee te maken. Hij weet gewoon niet waarom hij al die theorie in zijn kop zou stouwen. Tenzij Engels natuurlijk. Maar dan het Engels van de rap, van de hiphop. Dat kent Jok als geen ander, dat mag hij gerust van zichzelf beweren. Vindt hij. *Op dat gebied komt Derek nog niet tot aan mijn schoenzolen*, denkt Joachim.

Below my dirty shoes

*Chill and relaxed boss
You take the lead man
As strong as you can man
No longer sighs boss
Keep it up boss
Go straight ahead
And show them who's the man*

'Hier wachten we.' Ze staan tussen de bomen, op het smalle weggetje dat achter de poorten van het stadion door loopt. Jok geeft aanwijzingen, stuurt de twee links en rechts van het paadje de struiken in. Zelf blijft hij midden op de weg staan, zwaait manhaftig met de knuppel. Wacht op de dingen die komen gaan.

En lang duurt het niet. Want daar is de cafébaas al, de man die Jok al een paar keer bij de neus heeft genomen. Hij heeft de tas met het geld bij zich, de ontvangsten van een paar dagen die hij elke woensdagavond meeneemt naar huis, om ze de volgende morgen naar de bank te brengen. Dat is toch de informatie die Jok kreeg. Via Cerdo, die ze zelf van één van zijn waarnemers heeft.

Wanneer de kerel het donkere silhouet van Jok ontwaart, aarzelt hij even. Zet dan toch door tot hij, op korte afstand van de jongeman met de baseball bat, halt houdt. Hij spreidt zijn armen wijd uit, als een worstelaar, klaar om te grijpen. Onderzoekend bekijkt hij het gezicht van Joachim Baker. Hij glimlacht hautain wanneer hij ziet wie hij voor zich heeft.

'Hey jongeman,' zegt hij, 'wat heb je vannacht in de aanbidding?'

'Dit,' antwoordt Jok en hij toont het slaghout.

'Hoho, wat zullen we nu beleven?'

De kerel aarzelt en deinst achteruit, wil op zijn stappen terugkeren. Maar daar zijn Opinie en Azim al. Ze grijpen elk een arm van de man beet, sleuren hem het pad af en duwen hem, hardhandig, met zijn rug tegen een eik. Hoe de man ook worstelt om vrij te komen, ze laten hem niet los, ze blijven hem, met hun handen stevig om zijn polsen, tegen de stam van de boom trekken.